

Zij heeft uit Gods Woord
Reeds van jongsaf gehoord,
Dat wij nimmer een beest mogen martlen
Dus, poes! wees nu maar zonder zorgen:
Je kleintje is hier veilig geborgen!

Juni '94.

H. J. H.

HET BUSKRUITVERRAAD.

I.

WAAROM EN HOE DE SAMENZWERING PLAATS HAD.

Toen koningin Elizabeth van Engeland gestorven was, meenden de Roomschen, dat er nu stellig veranderingen in hun voordeel zouden komen. Hierin bedrogen zij zich zeer. Koning Jacobus en zijn regeering wilden volstrekt niet in meerdere mate dan Elizabeth den Roomschen toestaan, wat zij hun rechten noemden. De Roomschen ontstaken daarover in woede.

Onder deze ontevreden Roomschen was een edelman, die tot een oude familie behoorde en in 't bezit van veel goederen was. Hij heette Robert Catesby; zijn landgoed lag in Northamptonshire; maar hij was dikwijls in Londen. Hij had deel gehad aan een vroegere samenzwering, die op niets uitgelopen was, en hem alleen onder verdenking gebracht, maar hem geen straf bezorgd had. Catesby bleef na dien tijd peinzen over den weg, dien hij moest inslaan om een stoute daad in 't belang van 't Pausdom te doen, en tegelijkertijd zich te wreken op hen, die hij niet slechts als zijn vervolgers, maar ook als vijanden van den Roomschen godsdienst beschouwde. Dat peinzen bracht hem op de vraag, of het niet mogelijk kon zijn de beide Parlementshuizen met buskruit in de lucht te doen springen, wanneer de Koning zich aldaar bevond. Gelukte dit, dan werd men, dacht hij, van eenige der grootste vijanden der Roomsche Kerk verlost en werd de weg geopend voor de herstelling des Pausdoms in Engeland.

Het valt haast niet te betwijfelen, dat Catesby door het peinzen over dit booze plan half waanzinnig werd. In elk geval, hoe langer hij er over dacht, hoe vaster hij besloten was, dit plan uit te voeren.

Maar om zijn doel te bereiken, had hij helpers noodig. Soort zoekt soort. De eerste, aan wien Catesby zijn plan mededeelde, was zijn vriend Thomas Winter, een edelman, die zich bereid verklaarde aan de afschuwelijke onderneming deel te nemen.

Terwijl Winter te Ostende in Vlaanderen vertoefde, en op scheepsgelegenheid om naar huis terug te keeren wachtte, ontmoette hij een ouden kennis — Guido Fawkes — dien hij voor een stoutmoedig man kende, die alles aandurfde, een man die in hart en nieren Roomsch was en een man van eer insooverre, dat hij een ander niet zou verraden. Menschen, die met booze plannen omgaan, zijn soms geneigd zich te verbeelden, dat de goddelijke Voorzienigheid hun plannen begunstigt, en bedriegen zich aldus tot hun eigen verderf. Zoo iets had ook hier plaats. »Dat ik hier in Ostende Fawkes ontmoet, is een gelegenheid, die God mij aanbiedt,» dacht Winter, »om ons plan tot uitvoering te brengen; Guido Fawkes is juist de man, dien wij behoeven.» Hij wijdde Fawkes in het geheim en had het genoegen, dat zijn oude kennis het niet alleen goedkeurde, maar ook zijn hulp tot de uitvoering toezegde. Hij wilde met blijdschap naar Engeland gaan, zeide hij, en met hart en ziel het groote werk der vernietiging van het Protestantsche geloof ondernemen. Eerlang begaven de twee samen-

zweerders zich van Ostende onder zeil naar Londen, waar zij Robert Catesby in de heftigste stemming tegen Koning en regeering aantroffen.

Het duurde niet lang, of ons drietal had zich met nog twee saamgezworenen versterkt: Thomas Percy, een verren bloedverwant en rentmeester van den hertog van Northumberland, en John Wright, Percy's zwager, die voor den besten krijgsman van geheel Engeland bekend stond. Percy had, onder de regeering van Elizabeth, Edinburg bezocht, waar koning Jacobus den Roomschen veelbelovende toezeggingen gedaan had. Thans was hij er woedend over, dat de Koning zijn beloften had verbroken.

Deze samenzweerders kwamen allen bijeen in de woning van Catesby.

„Wel, heeren,” riep Percy, „zullen wij altijd praten en nooit iets doen?”

Catesby zeide, dat, vóór de bijzonderheden van het plan werden opgegeven, allen een plechtigen eed van geheimhouding moesten afleggen. Dit geschiedde; en weinig dagen later vinden wij ze vergaderd in een alleenstaand huis in de velden tegenover de herberg van Saint Clement. Om den eed te indrukwekkender te maken, bracht Catesby zijn makkers naar een bovenkamer in genoemd huis, waar zij eerst een Roomsche godsdienstoefening bijwoonden en daarna het sacrament van des Heeren avondmaal gebruikten, dat hun door een Jezuïet, pater Gerard geheeten, toegediend werd. Na dus door ontheiliging van 's Heeren sacrament hun ontwerp als ingewijd te hebben, gingen de samenzweerders tot de uitvoering er van met stoutheid, maar toch ook met behoedzaamheid over. Zoo was het onder anderen noodig, dat zij woningen betrokken dicht aan de Parlementshuizen. Dit viel niet moeilijk; men vond een ledig huis, dat van achteren was uitgebouwd en tegen den muur van het Parlements huis grensde. Gelukkiger hadden zij het niet kunnen treffen, dachten zij, toen zij vernamen, dat dit huis te huur was. Percy, die aan's Konings hof nog een postje bekleedde, huurde het; en naardien hij verplicht was een gedeelte des jaars dicht bij het paleis van Whitehall, dat daar

niet ver van daan stond, te wonen, was er niets vreemds in, dat hij een huis in die buurt huurde.

In dit huis nu kwamen de samenzweerders van tijd tot tijd bij elkander en vormden zij hun plannen, om onder bedekking van hun buitengebouw een gat door het fundament van het Parlements huis te hakken en te graven. Maar dat werk viel hun moeilijker dan zij verwacht hadden; en zij waren er nog weinig mee gevorderd, toen zij vernamen, dat het Parlement verdaagd zou worden en eerst den volgenden Februari weer bijeen zou komen. Dit was in zooverre een welkome tijding voor de samenzweerders, dat zij nu meer tijd hadden om over hun plannen na te denken. Zij gingen dus voor een tijd uit elkaar, maar huurden toch eerst nog een ander huis in Lambeth, waar zij buskruit in alle stilte verzamelden, dat hun in kleine hoeveelheden uit Holland werd overgezonden; ook brachten zij er andere brandstoffen heen, die men voor de verschrikkelijke ontploffing zou gebruiken. Dit huis stelden zij onder toezicht van een ander eedgenoot, Robert Kay, een arm man, maar van aanzienlijke afkomst, die den van hem gevorderden eed ook afgelegd had.

II.

HOE HET VERDER MET DE SAMENZWERING GING.

Op een donkeren Decembernacht van het jaar 1604 vergaderden de saamgezworenen nog eens in hun woning in Westminster. Zij waren nu met hun zevenen. Christopher, de jongste broeder van John Wright was na aflegging van den eed ook in hun kring opgenomen.

Men achtte het niet raadzaam den menschen te laten bemerken, dat het huis bewoond werd, althans door zoovele personen. Daarom hadden Catesby en de zijnen er vooraf reeds een grooten voorraad levensmiddelen in 't geheim bijeengebracht, die van 't langdurige bewaren niet bedierven. Nu begon men vol moed den arbeid met de reeds vroeger gebruikte gereedschappen — houweelen, spaden, breekijzers en dergelijke,

en trachtte door de fundamenten heen te komen.

Dit was voor deze menschen een verschrikkelijk zwaar werk. Ze waren niet gewoon, met houweelen, spaden en breekijzers om te gaan. Meermalen wierpen ze bijna in wanhoop die gereedschappen op den grond en bekeken zij de blaren, die in hun handen waren gekomen; maar dan weder werden zij door hun ijver, voor hetgeen zij »het ware geloof» noemden tot hervatting van hun taak gedreven. Arbeiders, die zulk werk gewoon waren, konden zij natuurlijk niet gebruiken, want die zouden hen verraden hebben; daarbij moesten zij in alle stilte arbeiden, en bekroop hen voortdurend de vrees, dat het eene of andere ongelukkige toeval hun komplot op eens aan 't licht bracht. Daarom stond er ook altijd een hunner op de wacht, terwijl de anderen werkten; die kon dan waarschuwen, wanneer er iemand dicht bij die plaats kwam; op die waarschuwing staakte men oogenblikkelijk het werk, totdat een ander teeken ontvangen werd, dat men voort kon gaan.

Men verwachtte dat de Koning, de Koningin en prins Hendrik, hun oudste zoon, bij de opening van 't Parlement aanwezig zouden zijn: die allen moesten natuurlijk bij de ontploffing den dood vinden. Men vermoedde, dat 's Konings tweede zoon — later Karel I — wegens zijn jeugdigen leeftijd bij de opening van 't Parlement niet tegenwoordig zou wezen. Maar daarom zou hij niet ontkomen; want Percy nam op zich onmiddellijk na de ontploffing hem te vatten of dood te steken. Dan bleef er van de koninklijke familie alleen prinses Elizabeth over, die nog maar een kind was en aanstonds als Koningin zou worden uitgeroepen. Tegelijkertijd moesten paarden en wapenen verschaft worden aan allen, van wie men zeker was, dat zij zich bij hen zouden voegen.

Nog een ander onderwerp werd er besproken. In het Parlement waren vele Roomschen — zoo er eenige mogelijkheid op was, wenschte men hen aan den algemeenen moord te doen ontkomen. De vraag was echter, hoe men hen kon waarschuwen, zonder ver-

denking omtrent de samenzwering op te wekken?

Hun werd langer tijd geschonken, om over die vraag na te denken, dan zij verwacht hadden; want terwijl zij zich zeer inspanden om door den muur heen te komen en toch maar weinig vorderden, met hun waarschijnlijk slecht gemaakte gereedschappen en hun zekerlijk onbekwame handen, vernamen zij, dat de bijeenkomst van 't Parlement andermaal voor acht maanden uitgesteld was, zoodat zij eerst den derden October zou plaats hebben.

Dit gaf den saamgezworenen eenige verademing. O, hadden zij dien tijd gebruikt om voor eens en altoos het booze plan te laten varen, waarop zij al hun gedachten gezet hadden! Het eenige gebruik, dat zij van dien langen tusschentijd maakten, was, dat zij zich met drie eedgenooten versterkten. De een was John Grant, een beschaafd, maar droefgeestig heer, die te Norbrook een groot en sterk kasteel bezat, dat met wallen en grachten omgeven was en bijzonder geschikt was tot berging van paarden en krijgsvoorraad. In Elizabeths tijd was — zoo zegt men — Grant's droefgeestigheid, door de vervolging, die hij moest ondergaan, ten toppunt geklommen. Is dit waar, dan zien wij, hoe verkeerd het is, dat zij, die de macht in handen hebben, hen, die met hen in godsdienst verschillen, daarom straffen. — De tweede was Robert Winter, de oudste broeder van het lid der samenzwering Thomas Winter, en zwager van John Grant. — De derde was zekere Thomas Bates, een knecht van Catesby, dien men in 't verbond opnam, omdat men dacht, dat hij omtrent hetgeen er gaande was, reeds het een en ander vermoed had. In 't geheel waren er dus tien personen in het komplot betrokken, die, met uitzondering van Bates, zich beleedigd zouden geacht hebben, indien men hen niet tot den beschaafden stand had gerekend.

Zij gunden zich niet veel rust van hun arbeid, want in Februari (1605) waren zij weër zoo ijverig aan 't werk als ooit, met te beproeven, of zij door dien dikken harden steenen muur konden komen en dus het Parlements huis ondermijnen, terwijl zij gedurig

op die bouwers van den ouden tijd scholden, die zulk een stevig werk hadden geleverd.

Terwijl deze heeren als gewone daglooners in 't zweet hun aanschijns arbeidden, overviel hun op zekeren dag een groote angst, en staakten allen opeens het werk: want zij hoorden, of verbeeldden zich te hooren, diep in den grond, onder het ledige Parlements-huis, het doffe gelui van een doodsklok. Zij luisterden, en ofschoon het geluid zich niet herhaalde, durfden de ontstelde samenzweeiders hun werk niet hervatten, vóór zij een goeden voorraad wijwater bekomen hadden, waarmede de muur en de plaats, waar zij arbeidden, overvloedig besprenkeld werden. Nu hoorden zij het klokgelui niet meer, en werden zij in hun gevoelen versterkt, dat zij met het wijwater de booze geesten verdreven hadden.

Maar kort daarna werden zij door iets anders verschrikt. Toen zij op zekeren morgen in hun mijn aan het werk waren, hoorden zij dicht boven hun hoofd een luid rommelend geraas. Dat dit een werkelijk geraas, geen inbeelding was, kon niet betwijfeld worden, en naardien ieder ongewoon geluid verontrustend is, zelfs voor den moedigste en stoutste, die in 't geheim met een gevaarlijk en ongeoorloofd werk zich bezig houdt, zoo is het niet te verwonderen, dat Catesby en zijn eedgenooten in het door hen gehoorde geraas het bewijs meenden te zien, dat hun plan ontdekt was.

Zij staakten dus het werk, en vreesden verraden of althans ontdekt te zijn. Maar zij werden spoedig gerustgesteld, toen hun vertrouwbare schildwacht Guido Fawkes hun kwam berichten, dat het geraas veroorzaakt was geworden door zekeren Bright, een kolenkooper, wiens voorraad zich in een kelder vlak onder het Huis der Lords bevond en die wegens verhuizing naar een ander deel der stad vooraf al zijn kolen verkocht had.

De dweepzieke mannen begonnen dit gebeurde als een wonderbare tusshenkomst van Gods Voorzienigheid te hunnen voordeele te beschouwen. Zij waren hun werk moede; de muur was nog alles behalve doorgehouden; ja reeds had hun de vrees bekropen, of zij wel ooit zouden slagen: en zie, nu bood

zich de gelegenheid aan, om den ledigen kelder te huren, en daarmede hun zwaren en gevaarlijken arbeid voor goed te eindigen.

Percy huurde den kelder van den kolenhandelaar; aan de mijn deed men niets meer; maar zes en dertig vaatjes buskruit werden uit het huis te Lambeth overgebracht. Tusshen het kruit plaatsten zij groote steenen en ijzeren staven, om een te grootere bres te maken; en het geheel werd met takkenbossen en houtblokken zorgvuldig bedekt. Nadat dit alles in de maand Mei tot stand was gebracht, gingen de eedgenooten andermaal uiteen.

In September werd sir Edmund Baynham, lid van een aanzienlijk geslacht, met het komplot geheel of gedeeltelijk bekend gemaakt, en naar Rome gezonden, niet om het plan te openbaren, maar om 's Pausen gunst te verwerven, wanneer eenmaal de slag geslagen was. De overige samenzweeiders bleven in Engeland — de meesten in Londen, waar zij in nieuwe onrust geraakten. De samenkomst van het Parlement werd namelijk nog eens uitgesteld van den 3^{den} October tot den 5^{den} November; en de samenzweeiders dachten, dat dit uitstel geschiedde, omdat er iets van hun plannen zou uitgelekt zijn. Maar Thomas Winter waagde het in het Huis te gaan op den dag, toen de verdaging zou worden uitgesproken, en te zien, hoe de Heeren er uitzagen. Hij deed dit en vond allen kalm. De ministers liepen rond en stonden in het Huis der Lords, juist boven de zes en dertig vaatjes buskruit met elkander te praten. Dit is wel een bewijs dat ons geheim veilig is, zeide Winter, toen hij bij zijn eedgenooten terugkwam.

Toen de groote dag, de 5de November, naderde, hielden de samenzweeiders verscheidene geheime besprekingen in een huis op een woeste, eenzame plaats. Hier werd besloten, dat Fawkes de mijn zou aansteken door middel van een langzaam brandende lont, die hem behoorlijken tijd zou gunnen, vóór de ontploffing van 't buskruit te ontkomen. Maar nu kwam weér de oude moeilijkheid op, hoe zij hun vrienden zouden waarschuwen en redden. De meeste leden van 't eedgespan hadden dierbare vrienden

en bloedverwanten in 't Parlement. Maar Catesby meende, dat de meeste Roomschen afwezig zouden zijn, omdat zij toch niet konden verhoeden, dat de nieuwe strafwetten tegen hun godsdienst werden aangenomen. »Maar al was 't ook anders,» zeide Catesby »en al moest ik ook mijn eigen zoon er bij verliezen, 't is beter dat onze vrienden er bij in de lucht springen, dan dat het plan verijdeld zou worden.»

Hiermede was de bespreking geëindigd, en alles wat de samenzweerdere verder te doen hadden, was, in kalmte de weinige dagen door te brengen, die er nog voor den 5^{den} November verliepen.

III.

EEN GEHEIMZINNIGE BRIEF.

Op zekeren dag in de maand October 1609 ontving lord Mounteagle, zwager van Francis Tresham, lid van 't eedgespan, toen hij in zijn woning te Hoxton zat te eten, een brief, dien de dienstmaagd op de tafel vóór hem nederlegde.

»Van wien komt die brief?» vroeg hij, toen hij zag, dat het adres aan hem gericht was, maar geschreven met een hand, die hij niet kon herkennen.

De knecht kon het niet zeggen. Het eenige, dat hij wist, was dat hem zooeven de brief aan de voordeur overhandigd was door een vreemdeling, dacht hij; maar dat kon hij ook wel mis hebben, naardien het dien avond zoo donker was, dat hij 's mans geelaat niet duidelijk onderscheiden kon.

»Wat voor een man was hij?» vroeg de heer verder.

»Een lange man, mylord — een dienstbare, naar mij toescheen.»

»Wacht hij?»

»Neen, mylord, zoodra hij mij den brief gegeven had, vertrok hij.»

Nu lord Mounteagle verder niets van zijn bediende kon te weten komen, verbrak hij het zegel en opende den brief.

»Wat voor gekheid is dit?» bromde of dacht hij bij zichzelf, toen hij, na op een regel of twee van den zonderlingen

brief getuurd te hebben, het blad omsloeg en zag dat de brief geen datum en geen onderteekening droeg. »Och, mijnheer, wees zoo goed mij dit eens voor te lezen, en spaar mij de moeite van hem te spellen,» zeide hij tot een der heeren zijner huishouding, die met hem aan tafel zat, en aan wien hij den brief overreikte. De heer gehoorzaamde en las. Het was een vreemdsoortige brief; de spelling van 't Engelsch was al heel vreemd; hoofdletters, zin- en scheiteekens kwamen er in 't geheel niet in voor.

Ik zal voor mijn Nederlandsche lezers den brief in 't Engelsch niet laten afdrucken; voorzooverre zij geen Engelsch verstaan, zouden zij daar toch niets aan hebben, maar ik wil den inhoud van den brief in 't Nederlandsch geven: —

»mi lord uit de liefde die ik eenige uwer vrienden toedraag en de zorg die ik heb voor uw behoud daarom raad ik u als gij uw lijf wilt behouden eenige verontschuldiging te verzinnen om uit het parlement weg te blijven want god en mensch hebben samengespannen om de goddeloosheid van dezen tijd te straffen en denk niet licht over deze waarschuwing maar houd u op uw landgoed waar gij de gebeurtenis gerust kunt afwachten want hoewel er niets geen kwaad schijnt te zijn zeg ik toch zij zullen een verschrikkelijke slag ontvangen dit parlement en toch zullen zij niet zien wie hen schade aanbrengt deze raad is niet te verachten omdat hij u goed kan doen en u geen kwaad aan doen want het gevaar is voorbij zoodra gij den brief verbrand hebt en ik hoop god zal u de genade geven om een goed gebruik ervan te maken aan wiens heilige bescherming ik u aanbeveel.»

Wat kon toch wel de beteekenis van dit ongeteekende briefje zijn? 't Is maar een grap, verzonnen om mij schrik aan te jagen, zoo was de eerste gedachte, die bij lord Mounteagle opkwam; maar hij had er geen rust bij; hij las den brief nog eens over, en ja, er kwamen toch uitdrukkingen in voor, die hem ernstiger deden denken omtrent hetgeen achter die geheimzinnige waarschuwingen verborgen lag. Zoo zinspeelde

dit schrijven o. a. op de aanstaande bijeenkomst van 't Parlement, die op 5^{den} November bepaald was; en het sprak van een verschrikkelijken slag, dien men aan dit Parlement zou toebrengen, dien Lord Mounteagle, die een der parlementsleden was, niet treffen zou, indien hij den goeden raad opvolgde en zich buiten de stad hield. Dit geleek volstrekt niet op scherts; het was waarheid.

Bij verder nadenken had hij voldoende redenen om deze waarschuwing ernstig op te vatten, want er waren in den laatsten tijd zoovele komplotten gesmeed door ontevreden menschen, en daarbij wist lord Mounteagle heel goed, dat er voortdurend over de Regeering geklaagd werd.

»Wat dit briefje eigenlijk bedoelt, gaat mijn verstand te boven,» dacht de onthutste edelman; »en al word ik misschien uitgelachen wegens den ernst, waarmede ik het opvat, zoo wil ik toch den brief in handen stellen van degenen, die met zulke dingen beter bekend zijn dan ik» — en hiermede bedoelde hij de ministers, met welke hij, hoewel Roomsch, toch op zeer goeden voet stond. Nog dienzelfden avond begaf hij zich met den brief in den zak naar Westminster, en liet hem aan zoo velen van 's Konings raad lezen, als hij maar aantrof. Deze heeren dankten Mounteagle voor de moeite, die hij zich had getroost en het vertrouwen, dat hij in hen stelde, en verzochten hem den brief te mogen houden, om dien aan den Koning te laten zien. De heeren hadden reeds van buiten af waarschuwingen ontvangen, zonder den sleutel van 't raadsel te kunnen vinden; met die waarschuwingen stemde de inhoud van Mounteagles brief geheel overeen; en als zij nu het een met het ander vergeleken, werd het hun duidelijk, dat er een samenzwering van ernstigen aard bestond. De brief was van groot belang, omdat hij niet slechts op het gevaar dat der regeering dreigde, wees — dat wist men reeds — maar ook een enkele wenk gaf omtrent den tijd, de plaats en den aard van dat gevaar.

Koning Jacobus vertoefde destijds ver van Londen.

Het was toen het jachtseizoen. De Koning hield veel van het jachtvermaak, maar was zulk een bang ruiter, dat, om hem voor vallen van 't paard te behoeden, een zadel van bijzonderen vorm voor zijn gebruik gemaakt was, waardoor het vallen bijna een onmogelijkheid werd.

Verscheidene dagen lang bleef de Koning wegens dit vermaak buiten Londen, en in dien tijd hadden eenige heeren van 's Konings Raad de beteekenis van den brief zeer goed begrepen, — waartoe zij in staat gesteld waren door nadere geheime berichten, die zij ontvingen, en door onderzoekingen, die zij in 't werk gesteld hadden.

Algemeen wordt geloofd, dat men aan de wonderbare scherpzinnigheid van Jacobus de beteekenis van het geheimzinnige briefje te danken heeft. Hij zou namelijk na de lezing overtuigd zijn geweest, dat men een plotseling gevaar door buskruit te duchten had; en dat het raadzaam was, vóór de bijeenkomst van 't Parlement, al de gewelven onder 't Huis te onderzoeken. Maar de ware lezing is aldus: Voordat den Koning mededeeling van de zaak geschiedde, hadden Cecil, de eerste minister, en Suffolk, de opperkamerheer, de oplossing van 't raadsel reeds lang genoeg gevonden en aan verscheidene heeren van den Raad medegedeeld. Maar dewijl zich hier eene geschikte gelegenheid voordeed, om Jacobus te vleien aangaande hoedanigheden, waarop hij zichzelf verhoovaardigde, zoo maakten de hoffelijke ministers aan het publiek bekend, dat de eere der ontdekking hem alleen toekwam.

Kortom, het komplot was ontdekt, de maatregelen om het te verijdelen zouden worden genomen; maar het werd raadzaam geoordeeld, niets te doen en alles stil te houden, tot aan den avond vóór de bijeenkomst van het Parlement.

IV

ONTSTELTENIS ONDER DE SAMENZWEERDERS.

Dat lord Mounteagle een waarschuwend briefje ontvangen en aan de Regeering medegedeeld had, was den samenzweerders

spoedig bekend, want reeds den volgenden dag was dit aan Thomas Winter medegedeeld door den persoon, die het briefje aan zijn lordschap bij den maaltijd voorgelezen had. Daaruit blijkt, dat buiten de werkelijke samenzweerders nog anderen niet alleen wisten of gisten, dat er een groote aanslag op til was, maar dat zij het ook eens waren met het doel, om den Roomschen godsdienst weer tot staatsgodsdienst in Engeland te maken.

Zoodra Winter van dezen brief hoorde, ging hij naar zijn vriend Catesby, en zeide, nadat hij het ontrustende bericht had medegedeeld: »Wij hebben een verrader onder ons.»

»Dan houd ik er niemand anders voor dan Tresham. Sedert hij in ons gezelschap werd toegelaten, ben ik niet op mijn gemak geweest, al is hij ook van mijn familie,» zeide de aartssamenzweerder.

Toen Tresham drie dagen later naar de stad terugkeerde, ontving hij een boodschap om eens bij zijn vrienden Catesby en Thomas Winter te komen. Hij voldeed aan dit verzoek. Zij beschuldigden hem den brief aan Mounteagle te hebben geschreven; en terwijl hij zich verdedigde, hielden zij hun doorzoekenden blik strak op hem gevestigd. Die verdediging was duidelijk en beslist. Er was geen hapering in zijn stem; hij zwoer met de plechtigste eeden, dat hij van den brief niets wist, en men liet hem gaan.

Het eerste dat Catesby en Winter nu deden, was, dat zij hun vriend Fawkes, die van den brief niet gehoord had, naar het noodlottige gewelf zonden, om te zien, of alles daar nog in orde was. Hij kwam terug met het bericht, dat hij alles precies zoo gevonden had, als zij het verlaten hadden. Eerst nu spraken zij hem van den brief, en verontschuldigten zij zich, dat zij hem, zonder hem te waarschuwen, in zulk een gevaar hadden gebracht. We zien er duidelijk uit, dat zij meer voor eigen vei-

ligheid dan voor de zijne zorgden. Hij antwoordde echter met de grootste kalmte, dat hij zich door geen gevaar liet bevreesd maken, en dat hij insgelijks gegaan zou zijn, als had hij alles vooraf had geweten. Hij nam op zich het gewelf of den kelder iederen dag tot aan den 5^{den} November te bezoeken; en voegde er bij, dat hij aan zekere door hem gestelde teekens aanstonds zien kon, of iemand in zijn afzijn het gewelf bezocht had.

Zoo liepen de zaken zonder eenig nieuw alarm tot aan Zondag den 3^{den} November, toen de heer, dien wij bij lord Mounteagle hebben aangetroffen, en die hun spion schijnt geweest te zijn, den samenzweerders waarschuwde, dat de koning den brief gezien had en er veel gewicht aan hechtte. Hierop had Thomas Winter een nader onderhoud met Tresham. Tresham sprak als een krankzinnige en verklaarde zeker te weten, dat zij allen verloren waren, indien zij zich niet door een oogenblikkelijke vlucht redden. Maar deze verblinde menschen wilden niet vluchten; zelfs Tresham trachtte niet te vluchten of zich te verschuilen. Catesby, Winter en al de overigen waren nu overtuigd, dat Tresham in verstandhouding was met Mounteagle en misschien wel met Cecil. Percy drong er op aan, dat zij moesten zien, wat de volgende dag (de laatste dag van angst en twijfel) zou brengen, vóór zij andere maatregelen namen. Als ontsnapping noodig was, konden zij dan nog ontvluchten met het schip, dat Tresham gehoord had en dat in de Theems lag, om op het eerste bericht het anker te lichten. Wat Guy Fawkes betreft, die een der koelbloedigste en vermetelste van al die samenzweerders was, hij verklaarde, dat niets hem van zijn voorneemen zou terugbrengen; en om zijn beslistheid te bewijzen, zou hij zich aanstonds naar den kelder begeven, en den geheelen nacht aldaar de wacht houden.

(Wordt vervolgd.)